

Клубът на щастливите певци

Печката беше стара, но с богър дух. Белите ѝ бузи блестяха, бронзираните ѝ крачета бяха изящни и здрави, а на двете ѝ малки врати, и на голямата, имаше дръжки като листа на цвете. Когато дядото пъхаше въглища и дърва в нея и затваряше горната вратичка, през решетката се виждаше как примизва и се облизва огънят. После печката започваше да пее: „Бум-бум-бум! Пук! Пссциц! Бум-бум-бум! Пук! Пссциц!“ Не след дълго в песента ѝ се включваше и оранжевият чайник: „Фиуу-фиуу-фиуу“. Котката додаваше: „Мърррр-ррмммм-мърррр-рръм“.

Дядото не се стърпяваше, скокваше, хващаше бабата през кръста и танцуваше с нея из стаята. Или по-скоро той танцуваше, а бабата го спъваше. Хич не я биваше в танците, горката, но дядото и печката го знаеха и не ѝ

придиряха. Забавляваха се. Малката стая се изпълваше със смях и възклициания. Печката се разгорещаваше, бузите ѝ почервеняваха, струваше ѝ се, че ако размаха всичките си врати и вратички, ще литне.

Обаче не го правеше веднага. Харесваше ѝ с дядото и бабата, не искаше да ги оставя на студено. Той я чистеше всяка сутрин, изнасяше пепелта, внасяше сухи дърва. Тя лъскаше бузите ѝ и мажеше с много приятен крем бронзираните ѝ крачета.

Изчакваше ги да се натанцуват, да се уморят, да си легнат и хубавичко да заспят. След това се отпускахе и от цялата радост и вълнение ставаше лека, лека. Издигаше се нагоре, промушваше се през комина и отиваше да се срещне с останалите членове на клуба на оцелелите стари печки на дърва с тайното име „Щастливите певци“. Шушукането и кискането им огласяше небето, а бабите, дядовците, децата и животните – всички – сънуваха падащи звезди с медни звънчета на лъчите.

Полянка за снежни човеци

Небето – перленосиво, дърветата – сребърни, земята – бяла. Поглежда момчето през прозореца и му се иска хем да ахне, хем да изписука.

– Ахсук! Ахсук! – хвърля се да се облича и след минути вече е навън. Държи майка си за ръка, стъпва в снега и току се обръща да провери оставя ли следи. От време на време трие очи и плюе. Харесва му снегът, но го гразнят снежинките! Непрекъснато му се забират в очите, в устата, в носа. Според майка му искат да си дружат с него, но не знаят как да подхождат. Според момчето, ако искаш да си приятел с някого – прегръщаш го и не му дърпаш играчките, нито се опитваш да му се навреш в устата. Устите трябва да са свободни, в случай че някой реши да черпи с бонбони.

Небето – хулиган, който ръси снежинки,

дърветата – заядливици, дето ти изсипват сняг във врата, земята – капан до капан от снежни дупки. Момчето избира само неотгъпкани места и дърпа майка си за ръката да вървят по тях. Търчи напред, оглежда се – търси полянка, на която да направят снежен човек. Тук поглежда, там поглежда – навсякъде коли, шахти, плъещи плочки. Уморява се, натъжава се и – ох! – разрешава на мама да го отведе вкъщи. Пият чай, ядат малиново сладко и какво да види момчето – полянката за снежен човек била на тяхната тераса. Ура!

Небето – бяло като косата на дядо, дърветата – рошави като баба, земята – цялата в стъпки от малки крачета. Ще излязат съседите да вървят по своите важни дела и ще се зачудят: „Къде ли е ходило това дете рано сутринта?“, „Какво толкова важно има да търси в тоя сняг?“. На нито един възрастен няма да му хрумне, че съществуват полянки за снежни човеци. Затова и само момчето ще играе на своята до пролетта.

За какво е приказката

Тая приказка е много своенравна – не иска да се появи и това си е. От сутринта сме я замъчили. Всичко започна с едно цвете с бодли, което не е роза, не е на храст и е доста нахално. Къса чорапогащниците на бабите, като минават покрай него на път за магазина, закача по-малките деца и те реват, а майките им се карат. Въобще цветето разбойник, откъдето и да го погледнем. Побутвахме го оттук, подгръпвахме го оттам – дано се раздвижи, да тръгне историята нанякъде, да се заплете, да се разплете, а то – нищо.

Мислихме заедно, мислихме поотделно, подкрепихме се с полезни бонбони, за да ни дойдат силите, но ни дойде само настроението за разходка. Разходихме се и на прибиране влязохме в коридороподобен цветарски магазин в подгле-

за по желание на момчето, което би трябвало да е участник в тази приказка. Ако я имаше. Пак по негово желание си взехме една роза и я заведохме вкъщи. По пътя – нали слухтя откъде ще се покаже най-накрая тая приказка – го чух да шушне на розата, че ще я заведе при слънчогледа. То хубаво, ама слънчогледът живя у нас десетина дни и после пое към вечните слънчогледови полета.

Точно да попитам защо подвежда така момчето, спънах се, забавих крачка и се сетих! Приказката не е за бодливото цвете, а за градината, в която съжителствали щастливо всички цветя, от всички сезони, независимо кога били откъснати и дали въобще били живи. Тя се намирала в главата на едно момче, което било още толкова малко, че времето изобщо не го забелязвало. И това е.

